

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, κατελθόντων αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους, συνήνησεν αὐτῷ ὄχλος πολὺς. Καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ἀπὸ τοῦ ὄχλου ἀνεβόησε λέγων· διδάσκαλε, δέομαί σου, ἐπίβλεψον ἐπὶ τὸν υἱόν μου, ὅτι μονογενὴς μοί ἐστι· καὶ ἰδοὺ πνεῦμα λαμβάνει αὐτόν, καὶ ἑξαίφνης κράζει καὶ σπαράσσει αὐτόν μετὰ ἀφροῦ, καὶ μόλις ἀποχωρεῖ ἀπ' αὐτοῦ συντριβὸν αὐτόν· καὶ ἐδεήθη τῶν μαθητῶν σου ἵνα ἐκβάλωσιν αὐτό, καὶ οὐκ ἠδυνήθησαν.

Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ὧ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε ἔσομαι πρὸς ὑμᾶς καὶ ἀνέξομαι ὑμῶν; προσάγαγε τὸν υἱόν σου ὧδε.

Ἔτι δὲ προσερχομένου αὐτοῦ, ἔρρηξεν αὐτόν τὸ δαιμόνιον καὶ συνεσπάραξεν· ἐπέτιμησε δὲ ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ, καὶ ἴασατο τὸν παῖδα καὶ ἀπέδωκεν αὐτόν τῷ πατρὶ αὐτοῦ.

Ἐξεπλήσσαντο δὲ πάντες ἐπὶ τῇ μεγαλειότητι τοῦ Θεοῦ.

Ἀπόδοση στη νεοελληνική:

Τον καιρό εκείνο, ὅταν κατέβηκαν ἀπὸ τὸ ὄρος, τὸν συνήνησε πλῆθος πολὺ.

Καὶ ἓνας ἀπὸ τὸ πλῆθος ἐφώνησε, «Διδάσκαλε, σὲ παρακαλῶ, ρίξε μιὰ ματιὰ στον γιό μου διότι μοῦ εἶναι μοναχογιός. Καὶ τὸν πιάνει ἓνα πνεῦμα καὶ ἑξαφνα φωνάζει καὶ τὸν τινάσσει, ὥστε νὰ ἀφρίζη· τὸν κατασυντρίβει καὶ δύσκολα τὸν ἀφήνει. Παρεκάλεσα τοὺς μαθητάς σου νὰ τὸ βγάλουν, ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν».

Ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη, «ὦ γενεὰ ἄπιστη καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε θὰ εἶμαι μαζί σας καὶ θὰ σᾶς ἀνέχομαι; Φέρε τὸν γιό σου ἔδῳ».

Ἐνῶ αὐτὸς ἀκόμη προχωροῦσε, τὸ δαιμόνιο τὸν ἔρριξε κάτω καὶ τὸν συνετάρραξε. Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς ἐπέπληξε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον, ἐθεράπευσε τὸ παιδί καὶ τὸ παρέδωκε εἰς τὸν πατέρα του.

Και ὅλοι θαύμαζαν τὴ μεγαλειότητα τοῦ Θεοῦ.